

שיעור מספר 10
27 פברואר - 4 מרץ *

שאל והמרד

שבת אחר הצהריים

קיראו את הפסוקים הבאים לקראת שיעור השבת השבועי: רומיים 5:12-21;
קורינתיים א' 3:12-17; 12:14-26; אפסיים 6:11-17; קורינתיים א' 15:12-18.

פסוק לשינון: "וְכַאֲשֶׁר הִכְפֹּף לְכָלִּיּוֹן יִלְבֹּשׁ אֶל-כָּלִּיּוֹן וְהִכְפֹּף לְמֹת יִלְבֹּשׁ
אֲלֻמּוֹת, אִי יִתְקַים דְּבַר הַפְּתוּב: "בְּלַע הַמּוֹת לְנֶצַח." (קורינתיים א' 15:54).

כתביו של שאול שופעים בנושא העימות הגדול. אין ספק ששאול האמין לא רק במציאות של השטן אלא גם במציאות של התרמית והמוות. במקומות רבים, הזהיר שאול מפני מזימות השטן (אפסיים 6:11), של התרמיות רבות העוצמה שלו (קורינתיים ב' 14:11) ואפילו של הכוחות העל-טבעיים שלו (תיסולוניים ב' 9:2). אבל כמו שכל מי שקרא את איגרותיו של שאול יודע, הדגש של השליח תמיד היה על ישוע והנצחון המוחלט שלו. לא משנה כמה הצליח השטן להתגבר על אנשי בריתו של אלוהים במשך מאות בשנים, השטן נכשל כישלון חרוץ נגד ישוע, ובישוע כל הבטחות הברית קוימו, ובכך הבטיח את הישועה לכל מי שמבקש את ישועה זאת באמונה וציות, יהודי וגוי. נאמנותו של ישוע גם מבטיחה את השמדתו המוחלטת של השטן (עברים 2:14) וסוף העימות הגדול. השבוע אנו נביט על חלק מהדימויים והמטאפורות ששאול משתמש בהם על-מנת להסביר את המציאות של הקרב וכיצד עלינו לחיות, בעובדינו יחדיו לטובת כל קהילתה המאמינים המתמודדים במאבק הקוסמי הזה.

* לימדו את השיעור השבועי לקראת שבת ה-5 במרץ.

אדם וישוע

בעוד ששאל היה ידוע בעיקר בשל הבהרתו את הבשורה, ההסבר שנתן על העימות הגדול גם הוא חיוני. בעיצומם של לימודיו על הבשורה, הוא מסכם את הנקודות העיקריות שלו: שכבר "הִצְדָּקְנוּ עַל-סִמְךָ אֱמוּנָה" בישוע (רומיים 1: 5); יש לנו גישה ישירה לאלוהים, ואנו "מִתְהַלְּלִים בְּתִקְוָה" (פס' 2); ותלאות כבר לא מדאיגות אותנו (פס' 3-5).

הוא גם מיידיע אותנו בהבטחה "שְׁהִמְשִׁיחַ מִת בְּעַדְנוּ כְּאִשֶּׁר עוֹד הָיִינוּ אֲנָשִׁים חוֹטְאִים" (פס' 8), וכי אנו נמצאים כעת "נושעים" על ידי חייו ומותו של המשיח בשמנו. גם נחסך מאיתנו הדין האחרון של אלוהים נגד החטא (פס' 9,10), ואנו שמחים שכבר נתפייסנו עימו (פס' 11).

קיראו את רומיים 5:12-21. כיצד מתגלה העימות הגדול בפסוקים אלה?

לאחר שדיבר על כל מה שהמשיח עשה עבורנו, מסביר שאול כיצד עשה זאת ישוע. אלמלא תוקן הנזק שנגרם על-ידי אדם בעץ הגן, לא תהיה שום תקווה לעתיד נצחי, והשטן יהיה המנצח בעימות הגדול. אדם הביא מוות לכל בגלל מה שהוא עשה (רומיים 5: 12). גם מתן עשרת הדברות בהר סיני לא יכל להפסיק את תופעת המוות ואת בעיית החטא. התורה רק הבהירה מהו חטא אך לא היתה התשובה לחטא. בעיית החטא והמוות יכולה להיפתר רק באמצעות ההקרבה של ישוע. ישוע שילם את החוב באמצעות "מִתְּנַת הַחֶסֶד" של חייו שלו (רומיים 5: 15,16). כעת תוכל האנושות להשתקם. בדיוק כפי שהמוות "שִׁלַּט" משום חטאיו של האדם, ה"שִׁפְעַת הַחֶסֶד" ו"מִתְּנַת הַצְּדָקָה" יכולים למשול כעת בגלל נאמנותו של ישוע (רומיים 5: 17).

זה לא הוגן שהפסדנו את גן העדן בגלל אדם. לא היה לנו חלק בבחירה השגויה שלו ועדיין אנו סובלים את ההשלכות של זה. עם זאת, מאותה הזווית ראייה יהיה זה גם לא הוגן שנזכה להגיע לגן העדן מכיוון שאין לנו חלק במה שעשה ישוע לפני אלפיים שנה. שאול מסכם את טיעונו ברומיים 5: 18-21. האדם הראשון הביא לגינוי ולמוות; השני הביא פיוס וחיים.

"אֱלֹהִים מְגַלֵּה אֶת אֱהָבָתוֹ אֵלֵינוּ בְּכֵן שֶׁהִמְשִׁיחַ מִת בְּעַדְנוּ כְּאִשֶּׁר עוֹד הָיִינוּ אֲנָשִׁים חוֹטְאִים" (רומיים 5: 8). שימו את שימכם וטענו הבטחה זו לעצמכם. איזו תקווה זה נותן לך?

'בניין' הקהילה

"קהילתו של ישוע, חלושה ופגומה ככל שתהיה, היא הגורם היחיד עלי אדמות שעליו מרעיף האדון את תשומת ליבו העילאית." (אלן ג'י וייט, במקומות שמימיים, עמ' 284). בשום מקום אחר אין הצהרתה הקלאסית של אלן ג'י וייט באה לביטוי טוב יותר מאשר באיגרת הראשונה של שאול לקהילה הקורינתית. שאול מדמה את הקהילה לשדה בו אנשים שונים עובדים עליו: אדם אחד זורע, אחר משקה, אך אלוהים בעצמו הוא האחראי לצמיחה והבשלות (קורינתיים א' 3: 4-9). שאול ממשיך בנקודה הזו, ועכשיו על-ידי תיאור הקהילה כבניין. מישהו יוצק את היסודות ולאחר מכן מגיעים בעלי מקצוע שונים לבנות עליהם (קורינתיים א' 3: 10). בגלל שהיסוד הוא לא אחר מאשר ישוע (קורינתיים א' 3: 11), מי שבא אחריו חייב להיות זהיר בבחורו את סוג החומר שבו הוא משתמש. יום הדין הקרוב יבחין בין 'חומרי הבניין' הנחותים ובין אלה הראויים (קורינתיים א' 3: 12-15).

קיראו את קורינתיים א' 3:12-15. השוו למתי 27-24:7. מה הם שני הדברים שחושפים לאיזה צד של העימות הגדול אנו באמת?

ראו מה קורה להלן: "האם אינכם יודעים כי היכל אלהים אתם וכי רוח אלהים שוכנת בקרבכם? אם ישחית איש את היכל אלהים, אלהים ישחית אותו; כי היכל האלהים קדוש, ואתם היכלו." (קורינתיים א' 3: 16,17). צריך לשים לב לשני דברים: הראשון הוא שההקשר מדבר על הקהילה וכיצד היא נבנית. לא מדובר על בריאות דווקא. אלוהים אינו משחית אנשים שמתעללים בגופם תוך בחירה בסגנון חיים שפוגע; אלא הם משחיתים את עצמם (מאוחר יותר, מדבר שאול על הגוף שלנו כמקדש רוח הקודש בהקשר לבחירות המוסריות שלנו - קורינתיים א' 6: 15-20). הדבר השני הוא שהמילה "אתם" מוזכרת בשני פסוקים אלה בלשון רבים ביוונית. הפנייה אינה לפרט אלא לרבים. משמעו שאם מישהו עושה משהו שמשחית את הקהילה, הוא או היא בצרות צרורות. אלוהים מזהיר שהוא ישחית את מי שינסה להשחית את הקהילה.

כיצד נוכל להיות בטוחים שבכל מה שאנו אומרים ועושים, אנו בונים ולא הורסים את הקהילה?

הקהילה כגוף

התפקיד והשימוש של הקהילה מפורש בבירור בקורניתיים א' פרק 12. כאן אנו מוצאים את הקהילה נמשלת לגוף, ותפקידו של כל אחד מחבריה מוגדר בבהירות, וכולם יחד עובדים כמכלול הרמוני (קור' א' 12: 12).

קיראו את קורניתיים א' 12: 14-26. מהו המסר החיוני של הפסקה הזו?

שאל מדבר באופן מגוחך לכאורה, ותוהה מה יקרה אם רגל או אוזן יאמרו שאינם חלק מהגוף. שאל ממשיך בתיאוריה בתהייה מה יקרה אם כל הגוף יהיה עין או אוזן (קור' א' 12: 17). תארו לעצמכם אוזן גדולה מתנפנפת בדרכה לתוך החדר לומר לנו "שלום!" מגוחך ככל שזה נשמע, זה למעשה קורה כאשר אנשים מנסים לשלוט בקהילה כאילו שהם הבעלים הבלעדיים. לפני התיאור הסמלי שאל מתאר את הפעילויות השונות של היחידים בקהילה, כל אחת מהן כמתנתו של רוח הקודש. יש המדברים בחוכמה ואחרים בדעת (קור' א' 12: 8). יש שאמונתם היא השראה לכל, ויש כאלה שמגעם מרפא (קור' א' 12: 9). ישנם אלו היכולים לחולל ניסים, ואלו בעלי תובנה נבואית, אלה עם יכולת ראייה והבחנה, ומי שיכולים לפרוץ את מחסומי השפה (קור' א' 12: 10). שימו לב שהאנשים שאליהם נוגעים הדברים אינם אלה שיקבעו את יכולתם. במקום זאת, רוח הקודש היא שבחרה בקפידה כל אחד מהם מרקעים שונים על-מנת לבנות ולאחד את הגוף, הקהילה (קור' א' 12: 11-13). כדי להדגיש עובדה חשובה זו, חוזר שאל על עצמו: אלוהים הוא שמחליט כיצד מותאם כל חלק, כל חבר (קור' א' 12: 18). החשוב ביותר הוא שלמרות מרבה האיברים יש רק גוף אחד; כל איבר חיוני וקשור לכל האחרים, גם אלה שלא רואים עצמם שווי ערך (קור' א' 12: 2-24). תלות הדדית זו מובנית במיגון המבטיח את השלום והרווחה של כל פרט. התלות ההדדית באה לידי ביטוי כאשר כאב ושמחה נחלקים (קור' א' 12: 26).

גופים אחדים נאבקים במחלות חיסון עצמי: כאשר חלק אחד של הגוף תוקף חלק אחר. מחלות אלה יכולות להיות מחלישות, ולפעמים קטלניות. בהתחשב בפסוקים אלה לגבינו היום, כיצד פועל האויב לערער את הגוף, וכיצד יוכל אלוהים לעזור לנו לעצור התקפה זו?

מְלוֹא נֶשֶׁק הָאֱלֹהִים

מציאות העימות הגדול, וממשותו של קרב ממשי עם אויב אמיתי (אפסיים 6: 11), מתגלה על-ידי השימוש של שאול בדימויים של כלי מלחמה באפסיים פרק 6. קיראו את אפסיים 17-11: 6. מה מגלים לנו פסוקים אלה על המציאות של הקרב, וקיומה של מלחמה זו באופן אישי בחיינו?

מה שחשוב זה לא החלקים השונים של כלי הנשק של אלוהים אלא מה שהם מייצגים. שימו לב ששאול מדגיש את הצורך לקחת את כל כלי הנשק של אלוהים, לא רק חלקים ממנו. בכך נוכל לעמוד יציבים (אפי' 13: 6), מטאפורה המשמשת במקרא לתיאור תמימות ביום המשפט (השווה עם תה' 5: 1). במילים אחרות, לנו הניצחון. מה שמחזיק את כל הכלים במקום זה החגורה, המשמשת באופן סמלי כאמת (אפי' 14: 6). אז האמת היא מה שמחזיקה את כל ההגנות הרוחניות שלנו במקום. לעתים קרובות דיבר ישוע על אמת (יוחנ' 14, 17; 1: 24; 4: 32; 8: 32; 14: 6). "שְׁרִיֹן הַצֶּדֶק" כדלהלן (אפי' 14: 6); 'צדקה' היא עוד מילה מפתח במינוחיו של ישוע (לדוגמא מתי 6, 10; 5: 33; 6: 33). בברית הישנה הובנה הצדקה כקיום משפט צדק וערבות שכולם קיבלו עסקה הוגנת. הנעליים (אפי' 15: 6) מייצגות את בשורת השלום, ביטוי שהושאל מישעיה 7: 52, שמדבר על אנשים שהלכו מרחקים עצומים כדי ליידע את היהודים בגולה שירושלים נבנתה מחדש ואלוהים פקד את עמו.

זוהי דרך אחרת לומר כי חלק מהמלחמה נגד רוע היא לאפשר לאנשים לדעת שאלוהים כבר ניצח בקרב ושהם יכולים עכשיו לחיות בשלום עם עצמם, עם אחרים, ועם אלוהים. "מִגֵּן הָאֱמוּנָה" (אפי' 16: 6) מונע 'חֲצִיֹ הַבּוֹעֲרִים שֶׁל הָרָע' מלהכות ביעד המיועד שלהם הגורם להרס כולל. "כּוֹבֵעַ הַיְשׁוּעָה" (אפי' 17: 6) מקביל לכתר שישוע חולק עימנו (הת' 6: 1; 10: 2), ו"חֶרֶב הָרוּחַ" (דבר האלוהים) הוא הנשק היחיד שלנו הבא לשמש כהגנה עצמית, ושעלינו להשתמש בו כשם שעשה ישוע בעת שנתַפְּתָה על-ידי השטן (מתי 4, 7, 10).

מה אומרים לנו כלי הנשק העוצמתיים והמושלמים שניתנו מאלוהים על התלות המוחלטת שלנו בקב"ה בעימות הגדול? כיצד נוכל לוודא שאיננו משאירים אפילו חלק מעצמנו ללא הגנה?

האויב האחרון

כנראה שחלק מהקהילה הקורינתית היו מבולבלים בנושא התחייה. שאול מסביר בזהירות את חשיבותה כמרכיב מפתח לבשורה (קורי' א' 1-4: 15). נראה שהייתה דאגה למאמינים שנפטרו (קורי' א' 6: 15), וחלקם טענו כי אלה שמתו החמיצו את שיבתו של ישוע (קורי' א' 12: 15). במובן זה דומה היה המצב בקהילה התסלוניקית (תסלוניקיים א' 13-17: 4).

קיראו את קורי' א' 15:12-18. מה היא המשמעות של הכחשתה של תחיית המתים?

שאול מסכם את טיעונו באומרו כי "אם אנו תולים תקוה בַּמְּשִׁיחַ אֲדָּ וְנִקְּ לְמַעַן חַיִּים אֱלֹהִים, אִזִּי אֲמַלְלִים אֲנֹנוּ מִכָּל אָדָם." (קורי' א' 19: 15). להיפך, המשיח אכן עלה השמיימה והפך ל"בְּכוֹרֵי כָּל יְשֵׁנֵי עֶפְרוֹ/הַמְּשִׁיחַ הַיּוֹקֵם מִן הַמֵּתִים, רֵאשִׁית הַיְּשָׁנִים" (קורי' א' 20: 15). ואז משווה שאול את ישוע עם אדם: "כְּמוֹ שֶׁבְּאָדָם הַכָּל מֵתִים, כִּדְּ גַם בַּמְּשִׁיחַ הַכָּל חָיִו" (קורי' א' 22: 15), ומציין שתחייה זו של כל המאמינים, השייכים לו תהיה "בְּבֹאוֹ" (קורי' א' 23: 15). מאוחר יותר בפרק, הוא ממשיך עם ההשוואה של שני סוגי "האדם" (קורי' א' 49-45: 15). "הָאָדָם הָרֵאשֹׁן הוּא עֶפְרוֹ מִן הָאָדָמָה", אבל "הָאָדָם הַשֵּׁנִי מִן הַשָּׁמַיִם הוּא", ולכן יום אחד הוא יִשְׁגָה אותנו. מה שזה אומר מוסבר בתיאור של מה שקורה בביאתו השנייה - "בֶּן רְגַע וְכֹהֵרְף עֵין בְּשׂוֹפֵר הָאֲחֵרוֹן, שֶׁכֵּן יִתְקַע בְּשׂוֹפֵר הַמֵּתִים יְקוֹמוּ בְּלִי כְלִיּוֹן וְאֲנוּ נִשְׁתַּנֶּה; 53 כִּי מִן הָרְאִי שִׁזָּה הַכְּפוֹף לְכִלְיוֹן יִלְבַּשׂ אֶל-כְּלִיּוֹן וְזֶה הַכְּפוֹף לְמוֹת יִלְבַּשׂ אֶלְמוֹת" (קורי' א' 52,53: 15). למרות שהאדם נברא בתחילה לחיות חיי נצח, המין האנושי הידרדר מהרה עד שחיי האדם התקצרו לתקופת זמן קצרה יחסית. אם נירש חיי עולם, הרי שנחיה לנצח, וזה בעצם מה שנקבל.

קיראו את קורי' א' 23-36: 15. למרות שאנו שקועים בעימות הגדול בזה הרגע, ועל אף שנראה שהמוות וכוחות הרשע והטומאה שולטים בעולם, מה מלמדים פסוקים אלה על הדרך שבה יסתניים העימות הגדול? כיצד נוכל ללמוד להסתכל מעבר למה שנראה לעין ולהבין מדוע הבטחות האלה יתקיימו עבור כל אחד מאיתנו, באופן אישי?

חומר נוסף למחשבה: " בעטיו של החטא, לא רק האדם אלא גם העולם כולו בא תחת שליטתו של הרשע (השטן), והיה אמור להישתקם על-ידי תכנית הגאולה. בבריאתו, הופקדה הבריאה בידי של האדם. אבל משום כניעתו לפיתוי, הוא ניתן תחת שלטונו של השטן, והריבונות שהופקדה בידי עברה לידי אויבו. כך הפך השטן "לאלוהי העולם הזה". הוא תפס בכוח את השליטה בכדור הארץ שניתן במקור לאדם. אבל ישוע, על-ידי הקרבתו שילם את המחיר של החטא, לא רק לגאולת האדם, אלא להחזיר גם את הריבונות שאיבד. כל מה שאבד על-ידי האדם הראשון יוחזר על-ידי השני " (אלן ג'יי וייט, 'סממני הזמן', 4 נובמבר 1908).

בזמן שאנו מסתכלים על עולמינו סביב, כל-כך קל לשכוח את האמת המכרעת שהשטן הובס ו"כי קִצְרָה עֵתוֹ" (הת' 12: 12). רוע, מוות, וסבל חדרו והתפשטו בעולם הזה, ולמרות זאת הובטח לנו כי בזכות קרבן המשיח ישוע, כל תופעת הרוע הסבל והמוות לא יהיו עוד. כמו כן, גם אם זה לא ברור לנו עד עכשיו, זה צריך להיות...: כל אלו לא יעלמו על-ידי דבר כלשהו שאנו כבני אדם עושים, אלא אם כן נהרוס את כדור הארץ ונשמיד את כל החיים עליו, שכנראה שהיינו עושים אם היה ניתן לנו מספיק זמן, ואלוהים לא היה מונע זאת מאיתנו. רק ההתערבות העל טבעית של אלוהים תביא את השינויים המובטחים לנו. בהחלט שאיננו יכולים לטפל בבעיות בעצמנו.

שאלות לדיון:

1. "מותשת ופגומה, בצורך לאזהרות וייעוץ מתמיד, הקהילה היא בכל זאת רצונו המוחלט של ישוע. הוא עושה ניסיונות של חסד בלב האדם, ומבצע שינויים באופי שגורמים למלאכים תדהמה, והבעת שמחה בשירי הלל. הם שמחים לחשוב שבני אדם חוטאים, השוגים תכופות, יכולים להשתנות כך". - אלן ג'יי וייט, 'סימן ההתקדמות' 20 ינואר 1903.
2. מה הם כמה מהדרכים דרכם אנו משתנים על-ידי מה שעשה ישוע למענינו ובנו? כיצד ניתן לראות את העימות הגדול בא לידי ביטוי בתוך הקהילה, ברמה המקומית או בקהילה בכללותה? באיזה נושאים נעשה שימוש להפרידנו, להחליש אותנו, למנוע מאיתנו לעשות את מה שכבר נקראנו לעשות? כיצד נוכל להביא ריפוי ואחדות כאשר אנשים פשוט לא מסכימים עם מה שאנו יכולים להאמין שהם נקודות מכריעות?